

JOB SHADOWING V WIPPERFÜRTHU, NEMČIJA (19. 9. – 24. 9. 2022)

Na pobudo sodelavke, ki nas na naši šoli obvešča o projektih Erasmus+, sem se podala na sledenje na delovnem mestu oz. job shadowing. Kot učiteljica angleščine sem želela v državo, kjer poučujejo angleščino kot tuji jezik. Preko kolegice anglistke, ki je bila vpeta v projekt znotraj Erasmus+, sem prišla v stik s koordinatorko na šoli Bergisches Berufskolleg v Wipperfürthu v bližini Kölna, v nemški zvezni deželi Westfalija Porenje.

Na šoli sem od 20. 9. do 24. 10. 2022 hospitirala pri pouku angleščine, nemščine in praktičnem pouku avtomehanike, bila na dnevu odprtih vrat ter se pogovarjala s koordinatorko, njenimi sodelavci in svetovalko o nemškem šolskem sistemu, poteku pouka in zadolžitvah učiteljev in razrednika. Popoldan sem raziskovala okolico, zvečer pa pisala dnevnik.

Šolo Bergisches Berufskolleg v Wipperfürthu obiskuje okrog 1200 dijakov, ki se izobražujejo na področjih informatike, kovinske tehnologije, kmetijske ekonomike, ekonomije in administracije, zdravstva in sociale, prehrane in nege. Če poskušam prevesti v naš srednješolski sistem, lahko dijaki izbirajo med triletnimi »poklicnimi« in »tehniškimi« ter dvoletnimi »višješolskimi« programi. Dijaki tujci se lahko vpišejo na enoletni program t.i. »Förderklasse«, kjer se učijo nemščino in pridobijo osnovne veščine kovinarstva, ki jim lahko pomagajo dobiti službo. Posebnost nemškega poklicnega izobraževanja je dualni sistem, kjer so dijaki tri dni na teden v podjetju, kjer pridobivajo praktično znanje, in dva dni v razredu, kjer jim nudijo teoretične vsebine. Ta način izobraževanja se je izkazal za uspešnega, saj je pred desetletji prispeval k zmanjšanju brezposelnosti v Nemčiji. Obiskala sem tudi praktični pouk v avtomehanični delavnici, ki je že na prvi ali laični pogled bolje opremljena kot pri nas.

V soboto sem bila na dnevu odprtih vrat, ki je hkrati predstavitev učnih programov in karierni sejem. Prisotnost je bila obvezna za vse dijake s centra, od katerih so nekateri pomagali učiteljem ali delodajalcem. Na njem je bilo okrog 50 podjetij iz mesta in regije, ki so na stojnicah nazorno predstavljala svoje storitve in izdelke. Tako so se lahko bodoči dijaki seznanili z različnimi programi izobraževanja in bodočimi delodajalci, šolajoči se dijaki pa so se pri podjetjih dogovorili za praktično usposabljanje. Dijaki, ki ne obiskujejo dualnega programa, gredo namreč za 8 tednov na prakso v podjetje na koncu drugega letnika.

Pred odhodom na sledenje sem si zadala, da bom na gostujoči šoli poiskala odgovore na vprašanja: kako poučujejo angleščino oz. jezik stroke, katere naloge ima razrednik in kako učitelji napredujejo v strokovne nazive. V programu informatika, ki bi lahko ustrezal našemu tehniku računalništva, imajo dijaki le dve uri angleščine in dve uri nemščine oz. komunikacije na teden. Pouk angleščine se osredotoča na strokovno besedišče, pisanje povzetkov izvirnih angleških besedil in uradnih e-sporočil. Učiteljica ne uporablja učbenika, pač pa prinaša izročke, ki so povzeti po učbeniku za tehniške gimnazije, priročnikih, ali vsebinah s spleta. Dijaki veliko prevajajo iz angleščine v materinščino in obratno. Slovnčnih struktur ne obravnavajo, saj naj bi le-te dijaki usvojili v osnovni šoli oz. v Hauptschule ali Realschule. Tudi pri pouku nemščine veliko časa posvečajo bralnemu razumevanju, pravilom komunikacije, pisanju povzetkov in uradnih sporočil.

Naloge razrednika so podobne ko pri nas in sicer, da starše obvešča o dijakovih dosežkih, odsotnostih, sklicuje sestanke oddelčnega učiteljskega zbora, če pride do disciplinskih ali drugih težav. Vsi učitelji dvakrat do trikrat na teden med odmori nadzorujejo šolske hodnike. 100 % obveza je pri njih višja kot pri nas in znaša 25,5 ur pouka na teden. Pouk poteka v blok urah, med katerimi so 15-minutni odmori; daljšega odmora za kosilo pa nimajo.

Če pri nas nabiramo točke za napredovanje v strokovne nazive z dodatnimi nalogami in na izobraževanjih, je v Nemčiji napredovanje povezano z mestom vodenja. Le začetni naziv Studienrat (pedagoški svetnik) pridobijo učitelji po nekaj letih delovnih izkušenj in ko opravijo državni izpit. Naziv Oberstudienrat (višji pedagoški svetnik) ima pedagoški delavec, ki je vodja strokovnega področja, naziv Studiendirektor (izobraževalni direktor) pa vodja oddelka ali študijske smeri. Oberstudiendirektor (višji izobraževalni direktor) opravlja funkcijo ravnatelja. Vsekakor je tudi pri njih zaželeno, da so učitelji vpeti v druge dejavnosti poleg pouka in da se izobražujejo. Zasedila sem, da so gimnazijski profesorji v višjem plačnem razredu od kolegov na strokovnih ali osnovnih šolah. Kljub temu, da se bodoči učitelji opredelijo že v času študija, na kateri vrsti šole bodo delali, lahko tudi kasneje pridobijo ustrezno izobrazbo.

Ko sem se popoldan sprehajala ob reki Wupper, sem opazila veliko kolesarskih in pohodniških poti. Kraj poleti privabi športne navdušence in ljubitelje narave, ki ob številnih postojankah s klopmi in informacijskimi tablami opazujejo ptice in avtohtono rastlinje. V sredo sta me koordinatorka in njena upokojena kolegica, tudi učiteljica angleščine, peljali v Muzej sodobne zgodovine v Bonnu. V njem je bogata stalna razstava o Nemčiji po letu 1945. Ponovno sem podoživela usodo ljudi, ki jih je v 1950-ih razdvojil berlinski zid in meja med vzhodno in

zahodno Nemčiji. Pritegnila me je vitrina s fotografijami pionirjev, katerih oprave so bile podobne našim. Popoldan smo se odpeljale v turistično mesto Königswinter na bregu reke Ren. Nad njim se na hribu bohota ruševina srednjeveške graščine, ki so jo opevali že nemški romantiki. Z vlakcem na ozkotirni železnici smo se pripeljale na vrh vzpetine, ki je priljubljena turistična točka. Uživale smo v prijaznem sončnem vremenu in slikovitem razgledu na mogočni Ren, Sedmograško hribovje in številna mesta. V daljavi sta se lesketala zvonika slovite Kölnske katedrale, kamor sem se odpravila v petek popoldan. Stavba je največja gotska katedrala v Evropi in je vredna ogleda. Če se notranjost cerkve zdi asketska, je zakladnica z liturgičnim posodjem in oblačili duhovnikov pravo nasprotje. Ko sem po 500 in več stopnicah prišla na vrha zvonika, je bil trud poplačan s čudovitim razgledom na Kölnske ulice in okolico. Sprehodila sem se do starega mestnega jedra oz. Altstadt, ki ga krasijo pisane fasade mestnih hiš in številne pivnice. Najbrž je obisk mesta popoln, šele ko obiskovalec popije lokalno pivo Kölsch. V četrtek popoldan sva s kolegico moje koordinatorke obiskali muzej na prostem v bližnjem Lindlarju. Opozorila me je na poseben slog arhitekture te regije in hanzeatsko dediščino. V muzeju lahko obiskovalci v živo opazujejo obrtnike iz 19. in 20. stoletja pri opravilih in kupijo sezonske pridelke. Sobotni popoldan, čeprav deževen, je bil kot nalašč za zadnji izlet k jezu na reki Neye. Ker je jezero hkrati rezervoar za pitno vode, je v njem kopanje prepovedano; obiskovalci pa se lahko podajo po številnih poteh okrog jezera. Po hitrem postanku na mogočnem jezu, sem se po potki med pašniki, kjer so me opazovale radovedne krave, spustila proti mestu.

Vtisi s sledenja v Wipperfürthu prihajajo za mano. Prineslo je nova poznanstva in spoznanja ter razširilo moja obzorja. Spet sem govorila nemško. Za trenutek sem postala in se zamislila, kje na poti sem - kot učiteljica - in kam grem. Še vedno mi v mislih odmeva kratek in udaren moto šole gostiteljice »Bildung verbindet« oz. »izobraževanje povezuje«. Še kako res!

Zapisała: Romi Češčut